

Arrest

nr. 315 229 van 22 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Gegevens van de zaak

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Esan-etnie te behoren en het christelijke geloof te belijden. U bent geboren op [...] maart 1990 in Igueben, Edo state. Uw moeder overleed toen u nog erg jong was en uw vader verhuisde naar Libië toen u 15 jaar oud was. Uw oudere broer O. verbleef in Zuid-Afrika toen u opgroeide. Nadat u uw primary school afmaakte in Nigeria had u geen financiële steun meer en moest u stoppen met school. In 2009 of 2010 werd er door uw gemeenschap een gemeenschapswacht opgericht. U ging bij deze gemeenschapswacht. Op 26 februari 2015 was u met uw collega E.U. aan het patrouilleren in de omgeving wanneer er gewapende overvallers kwamen.

Deze begonnen te schieten en jullie liepen elk een andere kant uit. Tijdens dit tumult zag u op een bepaald moment iemand lopen. U deed een signaal om te zien of het niemand van jullie groep was, maar er kwam geen reactie. Hierop schoot u. Toen u dichterbij kwam bleek echter dat u uw collega had neergeschoten. U riep uw andere collega's en ze gingen met hem naar het ziekenhuis. Een van uw collega's, A.I., adviseerde u om weg te rennen omdat de ouders van E.U. u ongetwijfeld zouden vervolgen gezien E.U. hun enige zoon was. U vluchtte vervolgens naar uw oom Os. in Benin City. Nadat u bij uw oom Os. was aangekomen belde hij naar het hoofd van uw gemeenschap, Ojukwu, om te vragen wat er gebeurde. De Ojukwu meldde dat de cultleden van Eiye uw huis in brand hadden gestoken – uit wraak voor de dood van E.U., die ook lid was van hun cult. Nadat u dit had vernomen besloot u dat uw beste optie was om naar Libië te gaan, bij uw vader. Op 28 februari besloot u Benin City te verlaten en reisde u via Niger naar Libië. U kwam na een maand aan in Libië en legde alles uit aan uw vader. Deze vertelde u vervolgens dat Libië op dat moment ook niet veilig was en dat het beter zou zijn om samen naar Europa te gaan. Uw vader overleed tijdens de oversteek van de Middellandse zee. Op 18 april 2015 kwam u aan in Italië. U diende een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in te Italië, maar kreeg een negatieve beslissing na vier maanden. U verbleef vervolgens nog tot juli 2020 in Italië. Vervolgens reisde u via Frankrijk naar België. Op 5 augustus 2020 diende u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U legde ter ondersteuning van uw VIB verschillende documenten neer: 2 kopieën van foto's van een man die is neergeschoten, 9 kopieën van foto's van mensen met wapens, 2 kopieën van foto's van een verbrand huis, een affidavit van de Nigeriaanse politie, een affidavit van de rechtbank van Edo State, een geboortebewijs en een leeftijdsverklaring.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u bij terugkeer vervolging vreest door zowel de Eiye-cult als door de ouders van E.U. – een collegabewakingsagent die u per ongeluk doodschoot. Daarnaast vreest u vervolging door de eigenaar van uw huurhuis in Nigeria omdat dit huis was vernietigd door de Eiye-cult.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er wordt vooreerst gewezen op het feit dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo heeft u bewust gepoogd de Belgische asielautoriteiten te misleiden door foto's neer te leggen en deze als bewijzen voor uw relaas te presenteren terwijl dit eigenlijk foto's waren die terug te vinden waren in verschillende artikels en berichten over feiten die helemaal niets te maken hadden met uw beweerd relaas.

Zo legde u twee foto's neer van een overleden man. U beweerde dat dit uw collega E.U. was net nadat u hem had neergeschoten (notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 20). Wanneer men de afbeelding opzoekt, komt men echter op een webpagina van Nairaland Forum en leest men dat de man in de foto een jongen is die T. heet en die werd neergeschoten door de Eiye cult op 9 april 2017 (zie administratief dossier).

Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke interview antwoordde u geheel naast de kwestie: "misschien zijn het mensen die normaal hem hadden geschoten om wat geld te krijgen" (NPO, p.

22). Toen de dossierbehandelaar vervolgens aandrong, antwoordde u niet te weten waarom deze foto aan dat verhaal werd gelinkt, omdat dit iemand was die u neerschoot (NPO, p.22). Wat betreft de vier foto's waarvan u beweerde dat dit de Eiye-cultleden waren die uw huis en de gemeenschap in brand staken (NPO, pp. 19-20), wordt er op gewezen dat deze foto's voorkomen in verschillende artikels over geweld in Zuid-Afrika en Zimbabwe (zie administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat een van deze foto's (foto 5 in het administratieve dossier) in internationale media terug te vinden was in artikels over geweld in Zuid-Afrika, antwoordde u ontkennend en herbevestigde u dat dit de leden van uw cult in Igueben waren en dat dit misschien door mensen op het internet werd geplaatst (NPO, p. 22). Wat betreft de twee foto's waarvan u beweerde dat dit uw collega-bewakingsagenten en uzelf waren, wordt er op gewezen dat dit foto's zijn die terug te vinden zijn in artikels over burgerwachten die werden opgericht in de context van de strijd tegen Boko Haram (zie administratief dossier). De foto waarop u zagezegd poseert met een witte strop in uw handen in Igueben in 2012 (NPO, p. 21) betreft eigenlijk een foto van een Anti-Boko Haram burgerwacht in Gombi, Adamawa State uit februari 2015 (zie administratief dossier). Wat betreft de drie foto's waarvan u beweerde dat dit de gewapende overvallers waren die u en uw collega's zouden gearresteerd hebben, wordt er op gewezen dat deze foto's terug te vinden zijn in respectievelijk een internetartikel over het gevangennemen van Fulani Herdsmen in Akoko Edo LGA en een internetartikel over het gevangennemen van twee leden van de Aiye confraternity in Ijebu North LGA (zie administratief dossier). Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS door de dossierbehandelaar werd geconfronteerd met het feit dat de foto waarbij twee jongemannen poseren met hun geweer (foto 11 in administratief dossier) gelinkt werd aan een verhaal over de moord op twee studenten, antwoordde u zonder duidelijke verklaring te geven: "weet u, internet, ze kunnen een verhaal uitvinden, dit is exact gebeurd in Igueben. Dus ik weet niet vanwaar dit komt" (NPO, p. 22). Wat betreft de twee foto's waarop uw afgebrand huis in Igueben te zien zou zijn (NPO, p. 21), wordt er op gewezen dat deze foto's terug te vinden zijn in internetartikels over verkiezingsgeweld in Delta State en geweld in Nasarawa state door de Fulani Herdsmen (zie administratief dossier).

Het mag dan ook duidelijk zijn dat deze foto's geenszins de gebeurtenissen vatten die u eraan toeschrijft, laat staan dat het als valabel bewijs voor de door u beschreven feiten zou kunnen aangenomen worden. Integendeel, het feit dat **alle foto's die u neerlegde – niet één, niet een paar, maar werkelijk allemaal** – foto's zijn uit verschillende internetartikelen, gepubliceerd op openbare nieuwssites en internetfora in de voorbije tien jaar, en u hieraan bedrieglijke verklaringen over uw eigen beweerde problemen in Igueben, Nigeria koppelde, toont dan ook aan dat u allesbehalve heeft voldaan aan de medewerkingsplicht. Bijgevolg wordt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat op fundamentele wijze onderuit gehaald. Bovendien ondermijnt het feit dat u zich genoodzaakt voelde om leugenachtige verklaringen af te leggen – ondersteund met frauduleus bewijs – bij voorbaat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten in Igueben op fundamentele wijze.

Er wordt bovendien gewezen op de weinig aannemelijke verklaringen die u aflegde betreffende uw tewerkstelling als bewakingsagent en betreffende het incident waarbij u E.U. neerschoot.

Er wordt op gewezen dat u zelf stelde dat u in 2009 of 2010 begon als bewakingsagent (NPO, p. 10) en dat u dit ongeveer vijf jaar deed. U beweerde tijdens het persoonlijke onderhoud zelfs expliciet dat u hier veel ervaring in had (NPO, p. 9). U zou volgens uw beweringen om de twee of drie weken gewapende overvallers vangen (NPO, p. 10). Wanneer u tweemaal werd gevraagd hoe jullie mensen arresteerden, antwoordde u eerst naast de kwestie en stelde u vervolgens dat jullie naar de lucht schoten en dat de overvallers zich dan zouden overgeven (NPO, p. 14). Het mag frappant genoemd worden dat gewapende overvallers zich simpelweg zouden overgeven als andere gewapende mannen in de lucht schoten. Bovendien beweerde u dat ze soms zelf ook schoten en dat ze soms met u zouden vechten en dat u daardoor veel verwondingen en littekens had (NPO, p. 14). Het is dan ook weinig consistent dat u beweerde dat deze gewapende overvallers zich enerzijds simpelweg zouden overgeven als jullie in de lucht schoten terwijl ze anderzijds de gewelddadige confrontatie met jullie aangingen. Dit ondermijnt dan ook het doorleefde karakter van uw beweringen dat u vijf jaar bewakingsagent zou geweest zijn en iedere twee of drie weken gewapende overvallers zou gearresteerd hebben.

De verklaringen die u maakte in de context van het incident waarbij u per ongeluk uw collega E.U. neerschoot bleken eveneens weinig aannemelijk. Zo werd u gevraagd om meer uitleg te geven over de eigenlijke situatie waarbij u E.U. neerschoot. U beweerde dat u met E.U. op patrouille was en dat jullie vervolgens de gewapende overvallers tegenkwamen. Deze begonnen te schieten en liepen in verschillende richtingen, evenals u en U..

Daarop zou u een geheim fluitsignaal gegeven hebben – wat na meer uitleg louter twee keer blazen op een fluitje bleek (NPO, p. 11) – waarop hij echter niet reageerde en u dacht daarom dat hij een overvalleur was (NPO, p. 15). Het mag op zich frappant genoemd worden dat een groep bewakingsagenten met een fluitje

zou communiceren tijdens confrontaties met gewapende mannen gezien dit betekent dat minstens een hand moet gebruikt worden om het fluitje te kunnen gebruiken – wat een opening biedt aan deze gewapende overvallers om jullie geweld aan te doen. Bovendien is het weinig efficiënt om een fluitje te gebruiken in situaties waarin er geweerschoten klinken, daar een fluitje nogal gemakkelijk overstemd wordt door geweerschoten. Indien jullie daadwerkelijk al vijf jaar als bewakingsagent werkten en om de twee of drie weken geconfronteerd werden met gewapende overvallers, kan er verwacht worden dat jullie in de tussentijd een signaal zouden uitgedacht hebben dat effectiever is en ook niet zo'n groot risico inhoudt tijdens confrontaties met gewapende overvallers. Het feit dat u dergelijke beweringen maakte, roept dan ook twijfels op bij uw eigenlijke tewerkstelling als bewakingsagent – en bijgevolg bij het eigenlijke plaatsvinden van dit incident waarbij u uw collega E.U. neerschoot.

Ook uw beweringen over uw gedrag en dat van uw collega's net nadat u E.U. neerschoot blijken niet doorleefd en zijn niet aannemelijk binnen de context waarin u zich bevond – namelijk in een wapengevecht met zoveel gewapende overvallers waardoor u als ervaren bewakingsagent uit vrees per ongeluk uw collega neerschoot. Zo beweerde u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS initieel dat u E.U. neerschoot en dat u vervolgens de rest van uw groep ging halen toen u zag dat het uw collega was. Jullie gingen met hem naar het ziekenhuis, maar hij overleed voor jullie het ziekenhuis bereikten, waarop een van uw collega's u aanraade om te vluchten omdat u zou vervolgd worden door de ouders van E.U. (NPO, p. 11). Wanneer hier later tijdens het onderhoud op terug werd gekomen, stelde u opnieuw dat u wanneer u doorhad dat het uw collega was die u neerschoot dat u uw collega's riep en dat jullie poogden om hem naar het ziekenhuis te nemen (NPO, p. 15). De dossierbehandelaar wilde vervolgens weten of u wist wat er met de gewapende overvallers was gebeurd in die context. Er kan immers verwacht worden dat u – in de eerste plaats in het kader van uw eigen veiligheid – zou proberen achterhalen waar deze overvallers waren of wat er met hen gebeurde voor u op zoek zou gaan naar uw andere collega's. U had echter geen idee wat er gebeurde met de gewapende overvallers en wist zelfs niet eens of uw andere collega's ze konden inrekenen. Het feit dat jullie vervolgens rond het lijk van E.U. zouden staan zonder te weten waar de andere overvallers zijn, is allesbehalve geloofwaardig. Het feit dat u geen enkel idee had wat er gebeurde met deze overvallers in dergelijke context is dan ook allesbehalve aannemelijk en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het eigenlijke gebeuren van deze situatie – waarbij u uw collega E.U. neerschoot – op fundamentele wijze.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het eigenlijke plaatsvinden van dit incident waarbij u E.U. neerschoot, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vrees voor vervolging die hieruit voortkwam – namelijk vrees voor vervolging door de familie van E.U., door de cultleden van de Eiye-cult waar hij bij zat en door de eigenaar van uw huis dat door de Eiye-cult in brand werd gestoken.

Bovendien bleek uw gedrag na het incident waarbij u E.U. neerschoot niet in lijn met wat verwacht kan worden in de door u geschetste context.

Zo zou u meteen na het incident naar uw oom Os. in Benin City zijn gegaan, omdat een collega u had gewezen op het feit dat E.U. de enige zoon van zijn ouders was, waardoor ze u zeker zouden vervolgen (NPO, p. 11). U verklaarde nochtans dat u uitlegde aan uw collega's wat er gebeurde en dat ze niet boos waren omdat ze wisten dat dit kan gebeuren (NPO, p. 15). Er werd u gevraagd of u er over nadacht om naar de autoriteiten te gaan, maar u stelde dat u dit niet deed omdat u eerst uw leven moest veilig stellen en dat u niet ging omdat u verward was (NPO, p. 15). Gevraagd wat u deed om uw situatie te verhelpen toen u in Benin City was, stelde u dat u het niet kon uitleggen (NPO, p. 16). Toen de dossierbehandelaar vroeg of u ergens hulp zocht, stelde u dat u daarom naar de stad – zijnde Benin City – ging om te vragen aan uw oom Os. of hij u kon beschermen, maar uw oom antwoordde dat hij deze macht niet had en dat u daarom moest vluchten naar uw vader in Libië (NPO, p. 16). Wanneer u werd gevraagd of u geen contact kon opnemen met de ouders van E.U. om hen uit te leggen wat er gebeurde, stelde u dat u dit niet kon omdat u niet in het dorp was. Toen u werd gevraagd of u zelf contact opnam met de voorzitter van uw gemeenschap – uw rechtstreekse verantwoordelijke waarvoor u vijf jaar werkte (NPO, p. 10) – stelde u van niet omdat u geen contact kon opnemen met hen. Wanneer u werd gevraagd waarom niet, stelde u dat het was omdat u geen telefoon had. Toen de dossierbehandelaar u er op wees dat uw oom wel contact kon opnemen met deze voorzitter, antwoordde u dat u niet met hem kon communiceren omdat u verward was en omdat u eerst uw leven moest redden (NPO, p. 16). Toen u werd gevraagd waarom u niet bij uw oom kon blijven, zei u dat het was omdat hij ook bang was dat ze misschien naar zijn huis zouden sturen. Toen u werd gevraagd waarom u niet overwoog naar een ander landsgedeelte te gaan, stelde u dat het was omdat u daar niemand had waarop u besloot om naar Libië te gaan (NPO, p. 17). Toen de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg waarom u nooit een poging ondernam om uw zaak uit te leggen aan de personen die u mogelijks wilden vervolgen voor u de drastische beslissing nam om naar Libië te gaan, stelde u simpelweg dat het niet mogelijk was. Toen de dossierbehandelaar u wees op het feit dat er getuigen waren die u geloofden en dat er toch verwacht kan worden dat u een poging zou ondernemen om uw situatie te verhelpen voor u de tocht

naar Libië zou ondernemen, stelde u dat niemand u zou geloven en zelfs als het zo was dat ze u geloofden, dat de cultleden er iets aan zouden doen (NPO, p. 17). Gevraagd of de politie u niet zou kunnen beschermen tegen deze cultleden en de ouders van E.U., antwoordde u dat ze dit niet kunnen omdat u de wet zou moeten trotseren. Gevraagd wat u daarmee bedoelde is dat er gerechtigheid moest gedaan worden, omdat als je iemand hebt gedood dat je dan naar de gevangenis moet – ofwel zouden de cultmembers u moeten doden (NPO, p. 17).

Gezien er getuigen waren die u konden vrijspreken van schuld – uw collega's – en gezien het feit dat u ongeveer vijf jaar rechtstreeks voor de autoriteiten van uw gemeenschap heeft gewerkt, lijkt het dat er kan verwacht worden dat u op zijn minst iets zou gedaan hebben om uw situatie te verhelpen voor u de drastische beslissing zou nemen om uw land van herkomst te verlaten en richting Libië te trekken. Het feit dat u echter reeds twee dagen na de feiten besliste om naar Libië te vertrekken zonder iets anders te overwegen of ondernemen is weinig aannemelijk. Bovendien bleken de redenen waarom u niets ondernam – het feit dat u geen contact opnam met de voorzitter van uw gemeenschap omdat u geen telefoon had en omdat u verward was; het feit dat de autoriteiten u niet konden beschermen omdat u de wet moest trotseren omdat u iemand gedood had – evenmin overtuigend.

Dat er geen geloof dient gehecht te worden aan uw relaas – namelijk dat u omwille van het per ongeluk neerschieten van uw collega E.U. vervolging moet vrezen door de familie van E.U., door de cultleden van de Eiye-cult waar hij bij zat en door de eigenaar van uw huis dat door de Eiye-cult in brand werd gestoken – blijkt verder nog eens uit het feit dat u nadat u Nigeria ontvluchtte nooit nog interesse heeft getoond in uw situatie. Nochtans verblijft uw oom Os. nog steeds in Benin City en verkeert u dus wel degelijk in de mogelijkheid om info over te vergaren (NPO, pp. 8-9). Zo stelde u dat u nooit met uw oom heeft gepraat over de problemen met de cultleden, de eigenaar van het huis of de ouders van E.U.. Verder stelde u dat uw oom nooit enig probleem kende sinds uw vertrek uit Nigeria (NPO, p. 18). **Van iemand die daadwerkelijk vreest vervolgd te worden bij terugkeer naar zijn thuisland, die bovendien nog in contact staat met iemand die in de mogelijkheid verkeert informatie te vergaren over deze situatie, mag er verwacht worden dat deze op zijn minst ooit zou gevraagd hebben naar deze situatie. Het feit dat u dit helemaal niet deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook nogmaals.**

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het eigenlijke plaatsvinden van het incident waarbij u E.U. neerschoot – gezien u geen aannemelijke verklaringen aflegde over uw tewerkstelling als bewakingsagent alsook over het eigenlijke incident waarbij u E.U. neerschoot – en uw gedrag na dit incident allesbehalve in lijn lag met wat verwacht kan worden van iemand in de door u geschetste context, mag het dan ook duidelijk zijn dat er geen geloof dient gehecht te worden aan uw vrees voor vervolging door de familie van E.U., door de cultleden van de Eiye-cult waar hij bij zat en door de eigenaar van uw huis dat door de Eiye-cult in brand werd gestoken. Bovendien mag er nogmaals benadrukt worden dat u op frauduleuze wijze poogde de Belgische asielautoriteiten te overtuigen van dit relaas door leugenachtige beweringen te maken over foto's die helemaal niet gelieerd waren aan uw relaas, maar wel aan totaal andere feiten (zie eerder). ⇐

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet naar uw land van herkomst, Nigeria, kan terugkeren omdat u bij terugkeer vervolging vreest door zowel de Eiye-cult als door de ouders van E.U. – een collega-bewakingsagent die u per ongeluk doodschoot. U wist evenmin te overtuigen dat u vervolging dient te vrezen door de eigenaar van uw huurhuis in Nigeria omdat dit huis was vernietigd door de Eiye-cult.

Ter volledigheid dient er ook op gewezen te worden dat u reeds een VIB indiende in Italië en dat uw verzoek daar eveneens werd afgewezen.

Wat betreft de documenten die u voorlegde, wordt opgemerkt dat deze geen verandering kunnen brengen aan bovenstaande vaststellingen. Zo werd er reeds op gewezen dat alle foto's die u neerlegde helemaal niet gelieerd waren aan uw beweerd relaas en dat de verklaringen die u hierover aflegde duidelijke misleiding van de Belgische asielautoriteiten was (zie eerder). Gezien u dit deed, worden bij de andere documenten die u voorlegde ter staving van dit relaas bij voorbaat vraagtekens geplaatst bij de authenticiteit ervan. Bovendien is het ook zo dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de affidavits van de Edo State rechtbank en de Nigeria Police die u neerlegde waarin uw broer de feiten beschrijft, wordt er gewezen op het feit dat er formele aanwijzingen zijn dat het gefabriceerde documenten betreffen. Zo mag het duidelijk zijn dat details zoals uw naam, de naam van uw broer, uw geboortjaar en de naam van uw collega op kunstmatige wijze zijn aangebracht in de documenten. Verder blijken de details of entry bij het document van de Nigeria Police schuin gedrukt te zijn op het document en loopt een deel ervan door de kantlijn van het document. Er zijn dan ook duidelijke indicaties dat dit gefabriceerd documenten betreffen die geenszins de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Integendeel, het feit dat alle door u neergelegde documenten met betrekking op uw relaas frauduleus of gefabriceerd waren, toont nogmaals aan dat er geen geloof dient gehecht te worden aan uw relaas. Wat betreft uw geboortecertificaat en leeftijdsverklaring wordt er op gewezen dat deze hoogstens uw leeftijd en identiteit kunnen aantonen, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 januari 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker aan:

“- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (“vluchtelingenconventie”)

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Hij ontwikkelt dit middel *in casu* als volgt:

“[...]

4. Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Hij verwijst hiervoor naar de verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn verzoek tot internationale bescherming en in het bijzonder tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker.

Verzoeker genoot bovendien slechts een beperkt onderwijs in Nigeria.

Verzoeker diende Nigeria vervolgens definitief te verlaten in op 28 februari 2015. Sindsdien is verzoeker op de dool en ontwikkelde hij een overlevingsstrategie waarbij hij vooral denkt op korte termijn. Verzoeker kende weinig stabiliteit. De stress en gebeurtenissen die hij meemaakte na zijn (gedwongen) vertrek uit Nigeria beïnvloeden in belangrijke mate de herinneringen die hij nog heeft aan de gebeurtenissen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegelicht waarom zij niet kan terugkeren naar Nigeria, andermaal binnen de mogelijkheden en kennis die hij heeft (zijn persoonlijke situatie) van onder meer de Eiyé-cult, het schietincident waarbij E.U. het lieven liet en de ouders van E.U..

Verzoeker meent dat op basis van deze verklaringen, evenals de elementen die gekend zijn in het administratief dossier en hetgeen blijkt uit de objectieve landeninformatie, dat voldoende blijkt dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Nigeria.

5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden door foto's neer te leggen en deze als bewijzen voor zijn relaas te presenteren, terwijl dit eigenlijk foto's waren die terug te vinden zijn in verschillende artikels en berichten over feiten die helemaal niets te maken hebben met het relaas van verzoeker.

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat in de bestreden beslissing kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening werd gehouden met de toelichting die verzoeker heeft verschaft over de voorgebrachte documenten. Over de verschillende punten heen, die werden aangehaald in de bestreden beslissing, heeft verzoeker namelijk toegelicht waarom de foto's ook in een andere context op het internet kunnen aangewend worden.

Het staat voorts vast dat de gebeurtenissen waarover verzoeker werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen verzoeker nog in Nigeria verbleef en wat er zich nadien heeft afgespeeld.

Verzoeker verliet Nigeria reeds (definitief) op 28 februari 2015. Voor verzoeker is dit (bijzonder) lang geleden, temeer omdat hij sindsdien genoodzaakt is om van dag tot dag te leven. Hij verloor hierdoor het zicht over zijn verleden.

Door de verstreken tijdspanne, is het bovendien niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoeker heeft over zijn periode toen hij in Nigeria verbleef. De herinneringen van verzoeker zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat zij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom hij een vrees heeft bij een terugkeer naar Nigeria, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden.

6. Verzoeker benadrukt verder dat hij heeft toegelicht dat hij werkzaam was als bewakingsagent en dat hij deze functie ongeveer vijf jaar uitoefende. Hij liet daarbij verstaan wat zijn job precies omvatte en op welke manier hij dit uitvoerde.

Verzoeker lichtte toe dat deze periode voor hem erg intens was, omdat hij – en zijn collega's – op geregelde tijdstippen te maken kregen met (gewapende) overvallers. Doordat verzoeker een vuurwapen had, zorgde dit voor de nodige afschrikking. Hierdoor volstond het meestal om, indien nodig, in de lucht te schieten om de overvallers tegen te houden. In een enkel geval waren de overvallers ook zelf gewapend met een vuurwapen en onderstond er een vuurgevecht. Verzoeker lichtte dit ook toe tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Tijdens een dergelijk gevecht lichtte toe dat hij en zijn collega's een fluitsignaal gebruiken om met elkaar te communiceren in een situatie van conflict. Dit is een eenvoudig, maar efficiënt middel. De hoge fluittoon is duidelijk hoorbaar en staat in contrast met andere omgevingsgeluiden (zoals die van vuurschoten). Door dit te koppelen aan een specifieke volgorde van fluittonen, kon verzoeker weten of een collega dichtbij was. Verzoeker betwist dat deze methodiek die hij en zijn collega's gebruikten niet aannemelijk zou zijn gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud.

Doordat de collega van verzoeker, E.U., geen reactie gaf op de fluittoon, dacht verzoeker dat hij een overvaller betrof. Door dit misverstand, schoot verzoeker E.U. neer. Verzoeker lichtte de context van dit incident toe. Verzoeker was volledig van de kaart nadat hij E.U. neerschoot, waardoor hij het overzicht verloor en zich – tijdens het persoonlijk onderhoud – niet meer kon herinneren wat er met de overvallers was gebeurd. Verzoeker ging in shock na het neerschieten van zijn collega. Dit geldt echter enkel voor hem persoonlijk. Zijn collega's reageerden anders en beperkten zich dus niet tot E.U. alleen.

De collega's van verzoeker erkenden direct dat het een ongeluk betrof, waaraan verzoeker zelf geen schuld trof. Ze wisten echter ook dat verzoeker zware gevolgen riskeerde, ongeacht de context van het neerschieten van E.U.. Verzoeker zou vervolging moet vrezen, in het bijzonder omdat E.U. de enige zoon is binnen zijn gezin. Verzoeker vluchtte hierom vervolgens naar zijn oom O. in Benin City.

Verzoeker verbleef kortstondig bij zijn oom O.. Hij maakte echter duidelijk dat hij verzoeker niet kon beschermen, waardoor hij verzoeker adviseerde om door te reizen naar zijn vader die in Libië verbleef. Verzoeker maakte duidelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij weinig andere opties had. Zowel verzoeker zelf als zijn directe naasten (zowel zijn oom als zijn collega's) adviseerden hem om te vluchten. Proberen uit te leggen wat er gebeurd was en dat dit een louter ongeluk betrof, zou geen soelaas bieden. De vrees bleef overheersen dat er geen verzoening mogelijk zou zijn en dat verzoeker, hoe dan ook, zou worden aangewezen als de schuldige. Verzoeker had daarom ook geen vertrouwen in de (lokale) autoriteiten. Dit geldt temeer door de corruptie die heerst in het justitiële systeem in Nigeria.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

8. In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn uiterst precaire situatie aan bij een terugkeer naar Nigeria.

Verzoeker benadrukte zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. Verzoeker verliet Nigeria op 28 februari 2015. Verzoeker is bovendien onvermogen. Hij heeft geen huisvesting of een inkomen in Nigeria. Verzoeker zal hierdoor worden beschouwd als een "buitenstaander" bij een gedwongen terugkeer naar Nigeria toe. De verzoekende partij vreest hierdoor bij een gedwongen terugkeer naar een voor hem vreemd land (Nigeria) in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze elementen werden door verweerder niet beoordeeld in de bestreden beslissing.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of nietoverheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

Omwillen van bovenvermelde redenen, loopt de verzoekende partij weldegelijk dermate in het oog dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetsbepalingen en beginselen impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren uit vrees voor problemen die zouden voortvloeien uit een incident op zijn werk waarbij hij zijn collega E.U. per ongeluk doodschoot.

5. Er wordt echter geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoeker kan zijn werk als bewakingsagent geenszins aannemelijk maken, daar zijn verklaringen hieromtrent zowel tegenstrijdig als ongeloofwaardig zijn. Verzoeker beweerde dat hij tijdens zijn werk om de twee of drie weken gewapende overvallers oppakte (NPO, p. 10), maar verklaarde hierover eerst dat deze overvallers zich overgaven als ze in de lucht schoten (NPO, p. 14) doch daarna dat er (vuur)gevechten plaatsvonden (NPO, p. 14). Het verzoekschrift tracht deze twee versies te verzoenen maar dit kan niet uitleggen waarom verzoeker dergelijke afwijkende verklaringen aflegde. Ook verzoekers beweringen over het fluitsignaal dat hij en zijn collega's gebruikten om met elkaar te communiceren zijn geenszins geloofwaardig in de professionele context die hij schetst. Deze motivering, zoals die wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan door de stelling in het verzoekschrift dat het *“een eenvoudig maar efficiënt middel”* is niet worden weerlegd.
- Verzoekers verklaringen over wat er gebeurde toen hij zijn collega E.U. per ongeluk doodschoot zijn niet geloofwaardig. Verzoeker beweerde immers dat hij per ongeluk E.U. neerschoot, dat hij vervolgens de rest van de groep ging halen toen hij zag dat het zijn collega was en dat ze met hem naar het ziekenhuis gingen (NPO, p. 11). Dit alles zonder evenwel te weten wat er gebeurde of gebeurd was met de gewapende overvallers die hen hadden aangevallen en waarop verzoeker had willen schieten (NPO, p. 15). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zijn collega's zich niet alleen tot E.U. beperkten, kan dit niet blijken uit verzoekers relaas tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11, 15). Bovendien bleek verzoeker ook niet te weten of zijn collega's de gewapende overvallers uiteindelijk konden inrekenen (NPO, p. 15).
- Verzoeker ondernam niets om de situatie met de familie van E.U. recht te zetten of om hulp of bescherming te zoeken bij de Nigeriaanse autoriteiten. Nochtans kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van verzoeker mocht dan ook worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat hij kennelijk heeft nagelaten door amper twee dagen na het incident te beslissen om naar Libië te vertrekken zonder ook maar iets anders te overwegen of ondernemen. De argumenten in het verzoekschrift – met name dat verzoeker *“weinig andere opties had”*, dat zijn naasten hem adviseerden te vluchten en dat hij geen vertrouwen had in de autoriteiten – tonen geenszins aan dat de Nigeriaanse staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde problemen. Dienaangaande wordt nog benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Verzoeker ondernam echter geen enkele poging om een oplossing of bescherming te verkrijgen in zijn land.
- Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Nigeria blijkt nog uit de vaststelling dat verzoeker sinds zijn vertrek geen enkele interesse meer toonde in zijn situatie en problemen aldaar. Zo verblijft verzoekers oom Os. nog steeds in Benin City (NPO, pp. 8-9), maar gaf hij toe dat hij nooit met zijn oom heeft gepraat over de problemen met de cultleden, de eigenaar van zijn huis of de ouders van E.U.. Bovendien blijkt dat verzoekers oom nooit enig probleem kende sinds zijn vertrek uit Nigeria (NPO, p. 18).

6. In het verzoekschrift wordt gesteld dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker. Hij wijst erop dat hij beperkt onderwijs genoot in Nigeria, dat de stress en de gebeurtenissen na zijn vertrek een invloed hebben op zijn herinneringen en dat de gebeurtenissen reeds lang geleden plaatsvonden.

Waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Verzoeker volgde lager onderwijs tot de zesde graad. Ook van een persoon met een dergelijke scholing kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen levenservaringen. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn relaas coherent en geloofwaardig weer te geven.

Verder legt verzoeker geen medisch attest neer waaruit zou blijken dat hij aan geheugen- of andere psychische problemen lijdt. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft overigens op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89). Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden "*persoonlijkheid en achtergrond*" van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden onverkort blijven.

7. Verzoeker kan evenmin middels stukken zijn asielrelaas aannemelijk maken. Samen met verweerder kan immers als volgt worden vastgesteld:

"Zo heeft u bewust gepoogd de Belgische asielautoriteiten te misleiden door foto's neer te leggen en deze als bewijzen voor uw relaas te presenteren terwijl dit eigenlijk foto's waren die terug te vinden waren in verschillende artikels en berichten over feiten die helemaal niets te maken hadden met uw beweerd relaas.

Zo legde u twee foto's neer van een overleden man. U beweerde dat dit uw collega E.U. was net nadat u hem had neergeschoten (notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 20). Wanneer men de afbeelding opzoekt, komt men echter op een webpagina van Nairaland Forum en leest men dat de man in de foto een jongen is die T. heet en die werd neergeschoten door de Eiyee cult op 9 april 2017 (zie administratief dossier). Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke interview antwoordde u geheel naast de kwestie: "misschien zijn het mensen die normaal hem hadden geschoten om wat geld te krijgen" (NPO, p. 22). Toen de dossierbehandelaar vervolgens aandrong, antwoordde u niet te weten waarom deze foto aan dat verhaal werd gelinkt, omdat dit iemand was die u neerschoot (NPO, p.22). Wat betreft de vier foto's waarvan u beweerde dat dit de Eiyee-cultleden waren die uw huis en de gemeenschap in brand staken (NPO, pp. 19-20), wordt er op gewezen dat deze foto's voorkomen in verschillende artikels over geweld in Zuid-Afrika en Zimbabwe (zie administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat een van deze foto's (foto 5 in het administratieve dossier) in internationale media terug te vinden was in artikels over geweld in Zuid-Afrika, antwoordde u ontkennend en herbevestigde u dat dit de leden van uw cult in Igueben waren en dat dit misschien door mensen op het internet werd geplaatst (NPO, p. 22). Wat betreft de twee foto's waarvan u beweerde dat dit uw collega-bewakingsagenten en uzelf waren, wordt er op gewezen dat dit foto's zijn die terug te vinden zijn in artikels over burgerwachten die werden opgericht in de context van de strijd tegen Boko Haram (zie administratief dossier). De foto waarop u zagezegd poseert met een witte strop in uw handen in Igueben in 2012 (NPO, p. 21) betreft eigenlijk een foto van een Anti-Boko

Haram burgerwacht in Gombi, Adamawa State uit februari 2015 (zie administratief dossier). Wat betreft de drie foto's waarvan u beweerde dat dit de gewapende overvallers waren die u en uw collega's zouden gearresteerd hebben, wordt er op gewezen dat deze foto's terug te vinden zijn in respectievelijk een internetartikel over het gevangennemen van Fulani Herdsmen in Akoko Edo LGA en een internetartikel over het gevangennemen van twee leden van de Aiye confraternity in Ijebu North LGA (zie administratief dossier). Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS door de dossierbehandelaar werd geconfronteerd met het feit dat de foto waarbij twee jongemannen poseren met hun geweer (foto 11 in administratief dossier) gelinkt werd aan een verhaal over de moord op twee studenten, antwoordde u zonder duidelijke verklaring te geven: "weet u, internet, ze kunnen een verhaal uitvinden, dit is exact gebeurd in Igueben. Dus ik weet niet vanwaar dit komt" (NPO, p. 22). Wat betreft de twee foto's waarop uw afgebrand huis in Igueben te zien zou zijn (NPO, p. 21), wordt er op gewezen dat deze foto's terug te vinden zijn in internetartikels over verkiezingsgeweld in Delta State en geweld in Nasarawa state door de Fulani Herdsmen (zie administratief dossier).

*Het mag dan ook duidelijk zijn dat deze foto's geenszins de gebeurtenissen vatten die u eraan toeschrijft, laat staan dat het als valabel bewijs voor de door u beschreven feiten zou kunnen aangenomen worden. Integendeel, het feit dat **alle foto's die u neerlegde – niet één, niet een paar, maar werkelijk allemaal** – foto's zijn uit verschillende internetartikelen, gepubliceerd op openbare nieuwssites en internetfora in de voorbije tien jaar, en u hieraan bedrieglijke verklaringen over uw eigen beweerde problemen in Igueben, Nigeria koppelde, toont dan ook aan dat u allesbehalve heeft voldaan aan de medewerkingsplicht. Bijgevolg wordt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat op fundamentele wijze onderuit gehaald. Bovendien ondermijnt het feit dat u zich genoodzaakt voelde om leugenachtige verklaringen af te leggen – ondersteund met frauduleus bewijs – bij voorbaat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten in Igueben op fundamentele wijze.*

[...]

Wat betreft de documenten die u voorlegde, wordt opgemerkt dat deze geen verandering kunnen brengen aan bovenstaande vaststellingen. Zo werd er reeds op gewezen dat alle foto's die u neerlegde helemaal niet gelieerd waren aan uw beweerd relaas en dat de verklaringen die u hierover aflegde duidelijke misleiding van de Belgische asielautoriteiten was (zie eerder). Gezien u dit deed, worden bij de andere documenten die u voorlegde ter staving van dit relaas bij voorbaat vraagtekens geplaatst bij de authenticiteit ervan. Bovendien is het ook zo dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de affidavits van de Edo State rechtbank en de Nigeria Police die u neerlegde waarin uw broer de feiten beschrijft, wordt er gewezen op het feit dat er vormelijke aanwijzingen zijn dat het gefabriceerde documenten betreffen. Zo mag het duidelijk zijn dat details zoals uw naam, de naam van uw broer, uw geboortjaar en de naam van uw collega op kunstmatige wijze zijn aangebracht in de documenten. Verder blijken de details of entry bij het document van de Nigeria Police schuin gedrukt te zijn op het document en loopt een deel ervan door de kantlijn van het document. Er zijn dan ook duidelijke indicaties dat dit gefabriceerd documenten betreffen die geenszins de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Integendeel, het feit dat alle door u neergelegde documenten met betrekking op uw relaas frauduleus of gefabriceerd waren, toont nogmaals aan dat er geen geloof dient gehecht te worden aan uw relaas. Wat betreft uw geboortecertificaat en leeftijdsverklaring wordt er op gewezen dat deze hoogstens uw leeftijd en identiteit kunnen aantonen, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken."

De argumentatie in het verzoekschrift, met name dat in de bestreden beslissing kennelijk geen dan wel onvoldoende rekening werd gehouden met de toelichting die verzoeker heeft verschaft over de voorgebrachte documenten aangezien hij heeft toegelicht waarom de foto's ook in een andere context op het internet kunnen aangewend worden, kan bezwaarlijk overtuigen. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud beperkten zich immers tot het tegenspreken van de vaststellingen omtrent de oorsprong van de foto's en de loutere bewering dat "internet, ze kunnen een verhaal uitvinden" (NPO, p. 22).

8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas aangaande het neerschieten van zijn collega, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen

omtrent de neergelegde foto's en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar zijn langdurig verblijf in België en langdurige afwezigheid uit Nigeria, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria, en wordt aangevoerd dat hij bij een terugkeer geen huisvesting of inkomen zou hebben. Met deze ongestaafde beweringen maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Nigeria met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat ze zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht zou komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254). In die zin kan nog worden gewezen op verzoekers eigen verklaringen over zijn levensloop en -omstandigheden waaruit blijkt dat hij in Nigeria steeds toegang had tot de arbeidsmarkt en tot basisvoorzieningen zoals onderdak en voedsel. Hij brengt geen concrete elementen bij, noch landeninformatie, waaruit zou blijken dat dit bij een terugkeer anders zou zijn.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State, Nigeria, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS